

VRIJGESTELD VAN GRIFFIERECHT
Afschrift ter kennis gebracht in uitvoering
van art. 792 van het Gerechtelijk Wetboek

Repertoriumnummer
2018/ <i>1983</i>
Datum van uitspraak
donderdag 17 mei 2018
Rolnummer
17/804/A

☐ Niet aan te bieden aan de
ontvanger

Uitgifte

Uitgereikt aan	Uitgereikt aan	Uitgereikt aan
op €	op €	op €
Hoger beroep		Verzet

ARBEIDSRECHTBANK LEUVEN

eerste kamer B

Vonnis

Op tegenspraak
Eindvonnis

Aangeboden op
Niet te registreren

Arbeidsovereenkomst bediende

In de zaak van:

De heer M

eisende partij,
vertegenwoordigd door mr. R. Verbruggen, advocaat te 3920 Lommel, Molsekiezel 13.

Tegen:

RECUPERMA bvba, met KBO nummer 0413.252.959 en met adres te 3120 Tremelo, Park Tremeland 61,

verwerende partij,
vertegenwoordigd door mr. G. Coene, advocaat te 1040 Brussel, Pater Eudore Devroestraat 47.

I. Procedure

1.

De rechtbank nam onder meer kennis van:

- de gedinginleidende dagvaarding op 2 oktober 2017 door het ambt van gerechtsdeurwaarder A. Ide betekend om te verschijnen op de openbare terechtzitting van 19 oktober 2017,
- de beschikking overeenkomstig artikel 747 Ger.W. waarbij conclusietermijnen werden toegestaan en de pleitdatum werd bepaald op 15 maart 2018,
- de besluiten van eisende partij van 19 december 2018,
- de besluiten en aanvullende besluiten van verwerende partij van 10 november 2017,
- het dossier van de rechtspleging en inzonderheid het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van 15 maart 2018,
- de stukken en argumenten van partijen.

De poging tot verzoening overeenkomstig artikel 734 Ger.W. is mislukt.

Partijen werden gehoord in hun middelen en besluiten op de openbare terechtzitting van 15 maart 2018, waarna de debatten werden gesloten en de rechtbank de zaak in beraad nam.

De rechtbank spreekt na beraadslaging onderhavig vonnis uit.

II. Vordering en ontvankelijkheid

2.

De vordering zoals gesteld door eisende partij in haar conclusie sterkt ertoe:

"De vordering ontvankelijk en gegrond te verklaren;

Dienvolgens de BVBA RECUPERMA te veroordelen tot het betalen aan de heer M. van het bedrag van 61.761,22 EUR, te verhogen met verwijlinteressen a rato van de wettelijke rentevoet vanaf 15 juni 2016 tot op het ogenblik van de dagvaarding en daarna met de gerechtelijke Interests a rato van de wettelijke rentevoet tot op het ogenblik van de integrale betaling;

Ondergeschikt; BVBA RECUPERMA te veroordelen tot betaling van het bedrag van 61.761,22 EUR, te verhogen met verwijlinteressen a rato van de wettelijke rentevoet vanaf 15 juni 2016 tot op het ogenblik van de dagvaarding en daarna met de gerechtelijke Interests a rato van de wettelijke rentevoet tot op het ogenblik van de integrale betaling, en daarbij te zeggen voor recht dat dit bedrag betaalbaar en opeisbaar is nadat de arbeidsovereenkomst tot een einde is gekomen, tenzij deze beëindiging het gevolg is van een terecht ontslag om dringende redenen;

BVBA RECUPERMA in elk geval te veroordelen tot afgifte van de corresponderende sociale documenten (loonbrieven, C4, tewerkstellingsattest en vakantieleattest), en dit op straffe van een dwangsom van 25 euro per dag vertraging, te rekening vanaf de 15de dag na betekening van het tussen te komen vonnis;

De BVBA RECUPERMA alleszins te veroordelen tot betaling van alle kosten van het geding, in hoofde van de heer M. begroot als volgt:

- rechtsplegingsvergoeding ten belope van 3.600,00 euro

Het tussen te komen vonnis uitvoerbaar bij voorraad te verklaren niettegenstaande elk verhaal en zonder mogelijkheid tot kantonnement;"

3.

De vordering die tijdig en regelmatig werd ingesteld is ontvankelijk.

III. Feiten

4.

Op 25 november 1985 trad de heer M. als bediende in dienst van de BVBA RECUPERMA middels een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur. Deze arbeidsovereenkomst werd op 1 maart 1998 bevestigd in een nieuwe arbeidsovereenkomst.

Met een aangetekend schrijven van 15 juni 2016 stelde de werkgever, BVBA RECUPERMA een einde aan de arbeidsovereenkomst met een te presteren opzeg van 16 maanden en 12 weken ingaand op 20 juni 2016.

Als reden van ontslag werden de ongunstige economische omstandigheden vermeld waardoor er geen rendabele resultaten werden gerealiseerd.

5.

Bij de berekening van deze opzegtermijn werd ten onrechte enkel rekening gehouden met de anciënniteit van de heer M. ingevolge de tweede arbeidsovereenkomst.

De opzegtermijn diende in werkelijkheid 29 maanden en 12 weken te bedragen op basis van de eerste arbeidsovereenkomst die tussen partijen werd afgesloten.

Gelet op het feit dat de opzegtermijn zoals aangegeven in het schrijven van de BVBA RECUPERMA d.d. 15 juni 2016 kennelijk te kort was, dient de ontbrekende duur gecompenseerd te worden in de vorm van een aanvullende opzegvergoeding.

Op 20 maart 2017 werd dan ook een aanvullende verbrekingsvergoeding gevorderd ten gevolge van de te korte opzegtermijn overeenstemmend met 13 maanden loon.

6.

Op 12 april 2017 stuurde de BVBA RECUPERMA een email aan de raadsman van de heer M. met een voorstel tot regeling. De moeilijke financiële situatie van de BVBA -waardoor het volgens de BVBA onmogelijk was om tot onmiddellijke uitbetaling van de gevraagde ontslagvergoeding in te gaan- werd toegelicht.

Er werd een dubbel voorstel gedaan: betaling van 3.000 euro per maand vanaf mei 2018 of een wederindienstneming met een beweerde garantie op werkzekerheid tot aan de pensioensleeftijd.

Met een aangetekende brief van 4 mei 2017 werd dit voorstel door de heer M. van de hand gewezen.

Op 17 mei 2017 schreef het sociaal secretariaat van de BVBA RECUPERMA de raadsheer van de heer M. aan. In hun schrijven werd het principiële recht op aanvullende verbrekingsvergoeding niet betwist, deze vergoeding werd door hun berekend op 61.761,22 EUR bruto.

De heer M. vroeg de onmiddellijke betaling van deze vergoeding. Het sociaal secretariaat betwist dit stellende dat die vergoeding pas zou moeten betaald worden na afloop van de reeds betekende opzeggingstermijn.

Met een brief van 29 mei 2017 werd door de raadsman van de heer M. herhaald dat de betaling van de aanvullende verbrekingsvergoeding onmiddellijk opvorderbaar en te betalen is.

Met een brief van 2 juni 2017 (stuk 10) werd door het sociaal secretariaat verwezen naar de rechtspraak van het Hof van Cassatie van 6 maart 2000 en 21 september 1992 en gesteld dat hieruit zou kunnen worden afgeleid dat het recht op betaling van de aanvullende opzeggingsvergoeding wegens een te korte opzeggingstermijn pas ontstaat na afloop van de opzeggingstermijn.

Gezien geen regeling mogelijk bleek werd de zaak voor de arbeidsrechtbank gebracht.

7.

De te presteren opzeg van 16 maanden en 12 weken ingaand op 20 juni 2016 liep normaal gezien tot 25 maart 2018 (rekening houdend met de wettelijke schorsingen).

Evenwel deelde de BVBA in een aangetekende brief van 1 maart 2018 aan de heer M. mee de arbeidsovereenkomst te verbreken op 1 maart 2018. De heer M. werd vanaf deze datum vrijgesteld van alle verdere prestaties en was niet meer in dienst van de onderneming. De resterende duur van de opzegtermijn zou eerstdaags na berekening uitbetaald worden als verbrekingsvergoeding.

8.

Op de zitting van 15 maart 2018 bevestigen partijen dat de aanvullende verbrekingsvergoeding nog niet werd betaald. De BVBA stelt dat ze nog aan het wachten is op een afrekening door haar sociaal secretariaat.

IV. Bespreking

De aanvullende opzegvergoeding - intresten

9.

De BVBA betwist niet dat de Heer M. recht heeft op een aanvullende verbrekingsvergoeding wegens een te kort betekende opzeggingstermijn.

Rekening houdend met de ononderbroken anciënniteit sinds 25 november 1985 bedraagt de opzeggingstermijn 29 maanden en 12 weken.

De BVBA heeft op 15 juni 2016 een te presteren opzeggingstermijn van 16 maanden en 12 weken betekend. Er is geen betwisting dat de Heer M. recht heeft op de betaling van een aanvullende verbrekingsvergoeding van 13 maanden loon voor de som van 61.761,22 EUR bruto.

Gezien de arbeidsovereenkomst verbroken werd op 1 maart 2018 en de aanvullende verbrekingsvergoeding op 15 maart 2018 nog niet betaald was wordt verwerende partij veroordeeld tot betaling van die som.

10.

Er blijft nog de betwisting over het tijdstip vanaf wanneer intresten moeten betaald worden op de aanvullende verbrekingsvergoeding.

De heer M. stelt in zijn conclusie (pag. 7) met verwijzing naar een cassatiearrest van 5 januari 2009 (Cass. 5 januari 2009, R.W. 2009-10, 152, met conclusie R. MORTIER) dat het recht op een aanvullende verbrekingsvergoeding ontstaat op het ogenblik van de kennisgeving van het ontslag en dat die onmiddellijk opeisbaar is zodat vanaf dan ook intresten verschuldigd zijn.

De BVBA gaat hiermee niet akkoord en stelt dat uit het datzelfde cassatiearrest kan worden afgeleid dat de aanvullende verbrekingsvergoeding en intresten niet verschuldigd kan zijn voor het verstrijken van de gegeven te korte en te presteren opzeggingstermijn.

De BVBA is van oordeel dat het recht van de Heer M. op een aanvullende verbrekingsvergoeding een voorwaardelijk recht is, de voorwaarde zijnde dat de arbeidsovereenkomst effectief blijft voortbestaan totdat de in acht genomen opzeggingstermijn verstrijkt (zie Het recht op de aanvullende opzegvergoeding: de aarzelingen van het Hof van Cassatie, D. VOTQUENNE, JTT 2009, 227).

11.

Artikel 39 § 1 van de Arbeidsovereenkomstenwet bepaalt dat de partij die de overeenkomst voor onbepaalde tijd gesloten beëindigt met een te korte opzeggingstermijn gehouden is de andere partij een vergoeding te betalen die gelijk is aan het lopend loon dat overeenstemt hetzij met het resterende gedeelte van de opzeggingstermijn.

Artikel 102 van diezelfde wet bepaalt dat de vergoedingen verschuldigd krachtens de artikelen 39 rechs intrest opbrengen vanaf de datum van het einde van de overeenkomst.

Naar het oordeel van de rechtbank moet de beëindiging in de zin van artikel 39 §1 in onderhavige zaak begrepen worden als het tijdstip waarop de arbeidsovereenkomst werd verbroken.

Er zijn derhalve intresten verschuldigd vanaf 1 maart 2018, datum waarop de arbeidsovereenkomst verbroken werd.

De sociale documenten

12.

De heer MI vraagt de BVBA te veroordelen tot afgifte van de corresponderende sociale documenten (loonbrieven, C4, tewerkstellingsattest en vakantieattest), en dit op straffe van een dwangsom van 25 euro per dag vertraging, te rekening vanaf de 15de dag na betekening van het tussen te komen vonnis.

De vraag tot dwangsom is niet gemotiveerd, er worden geen redenen opgegeven die het opleggen van een dwangsom rechtvaardigen. De vraag wordt afgewezen.

De rechtbank veroordeelt de BVBA tot de afgifte van de gevraagde documenten.

De rechtsplegingsvergoeding

13.

Gelet op de relatieve eenvoud van de zaak weerhoudt de rechtbank de minimumrechtsplegingsvergoeding zoals gevraagd door de BVBA.

14.

De uitvoerbaarheid van de vonnissen is sinds 1 november 2015 de regel.

Er is geen reden om het recht op kantonnement van de bedragen van de veroordeling te ontzeggen.

V. Beslissing

15.

Om alle hierboven aangehaalde redenen,

na de argumenten van partijen te hebben gehoord,

beslist de arbeidsrechtbank op tegenspraak als volgt:

verklaart de vordering ontvankelijk en in volgende mate gegrond,

veroordeelt verwerende partij tot de betaling van de som van 61.761,22 EUR bruto, te vermeerderen met de gerechtelijke intresten vanaf 1 maart 2018 tot de dag van betaling,

veroordeelt de BVBA tot afgifte van de corresponderende sociale documenten (loonbrieven, C4, tewerkstellingsattest en vakantieattest).

Veroordeelt verwerende partij tot de kosten van het geding.

Vereffent deze in hoofde van eisende partij op 224,79 euro dagvaardingskosten en 1.200 euro rechtsplegingsvergoeding en in hoofde van verwerende partij op 1.200 euro rechtsplegingsvergoeding.

Krachtens de wet van 19 maart 2017 tot oprichting van het Begrotingsfonds voor de Juridische tweedelijnsbijstand wordt verwerende partij veroordeeld tot betaling van een bijdrage van 20,00 euro.

De wet van 15 juni 1935 op het gebruik van de talen in gerechtszaken werd nageleefd.

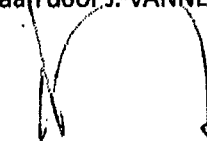
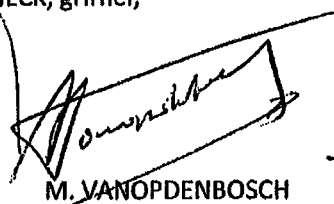
Aldus beraadslaagd, geoordeeld en ondertekend door:

A. DELVA, rechter, voorzitter van de kamer,

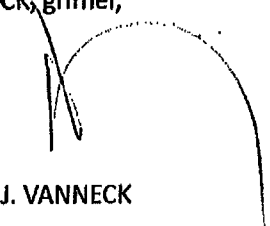
F. TOLLENAERE, rechter in sociale zaken, werkgever,

M. VANOPDENBOSCH, rechter in sociale zaken als werknemer-bediende,

bijgestaan door J. VANNECK, griffier,

J. VANNECK
M. VANOPDENBOSCH
F. TOLLENAERE
A. DELVA

Dit vonnis werd uitgesproken in de openbare zitting van de eerste kamer B van de arbeidsrechtbank te Leuven op donderdag 19 april 2018 door A. DELVA, rechter, voorzitter van de kamer, bijgestaan door J. VANNECK, griffier,

J. VANNECK
A. DELVA